

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **CZT a.s.**, se sídlem Bratranců Veverkových 396, Pardubice, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34, Praha 8, proti žalovanému: **Celní ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2006, č. j. 16987-02/06-0601-21 a č. j. 16987-03/06-0601-21, o exekuci peněžité pohledávky, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2011, č. j. 30 Af 1/2010 - 148,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 3. 2011, č. j. 30 Af 1/2010 - 148, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2006, č. j. 16987-02/06-0601-21 a č. j. 16987-03/06-0601-21. Těmito rozhodnutími žalovaný k odvolání stěžovatelky změnil rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (dále jen „celní úřad“), exekuční příkazy ze dne 1. 11. 2006, č. j. 7968-02/06-0663-021 a č. j. 7968/06-0663-021, jimiž celní úřad bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6

písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky dle zajišťovacího příkazu č. 1/06 ze dne 18. 10. 2006, č. j. 7572/06-0663-024.

Stěžovatelka označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ztotožňuje se se závěry krajského soudu, že v exekučním řízení již není prostor pro námitky spadající do řízení nalézacího. Nesouhlasí však s tím, že soud není s ohledem na znění § 75 odst. 1 s. ř. s. oprávněn v řízení zkoumat existenci exekučního titulu (zde zajišťovacího příkazu), zejména pokud byla jeho existence v průběhu řízení zpochybněna. Stěžovatelka uvádí, že v projednávané věci je nesporné, že žalovaný rozhodoval o odvoláních stěžovatelky proti exekučním příkazům na základě v té době platného exekučního titulu. V průběhu řízení však s ohledem na závěry rozšířeného senátu, který vyslovil, že zajišťovací příkaz není rozhodnutím vyloučeným ze soudního přezkumu, krajský soud toto rozhodnutí věcně přezkoumal a zrušil rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu s odůvodněním, že celní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání. Tyto závěry poté ve svém rozhodnutí potvrdil také Nejvyšší správní soud, a to v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Afs 57/2010. Za této procesní situace tak bylo dle názoru stěžovatelky povinností krajského soudu se uvedenou skutečností zabývat při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení, neboť se týkala existence exekučního titulu, na jehož základě byly exekuční příkazy vydány. Tato skutečnost navíc byla krajskému soudu známa z jeho rozhodovací činnosti a stěžovatelka na ni v průběhu řízení opakovaně upozorňovala. Krajský soud proto měl k této skutečnosti přihlédnout, byť nastala až po vydání napadených správních rozhodnutí. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 29. 4. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005 - 158, či rozsudek ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 Afs 30/2007 - 68), která se zabývá možností uplatňovat v řízení nové skutečnosti, které zde nebyly v době rozhodování správních orgánů. Závěrem stěžovatelka připomíná také judikaturu Ústavního soudu týkající se ústavní garance vlastnického práva a ze všem výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatelka uvádí, že jí bylo dne 4. 4. 2011 doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2011, č. j. 2548-3/2011-060100-21, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti zajišťovacímu příkazu tak, že zajišťovací příkaz zrušil a řízení zastavil.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje se závěry učiněnými krajským soudem. Uvádí, že ani následný zánik exekučního titulu nemůže vést k zániku vykonávacího aktu rozhodnutím soudu, jak se domáhá stěžovatelka. Žalovaný je toho názoru, že citovaná judikatura

Nejvyššího správního soudu na uvedenou věc nedopadá, a tedy navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. K argumentaci obsažené v nálezu Ústavního soudu žalovaný upozorňuje, že stěžovatelka byla povinna uvedený zásah ve veřejném zájmu strpět, a pokud by se následně tento úřední postup ukázal nesprávným, právní řád poskytuje nástroje satisfakce.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka doplňuje svou argumentaci týkající se uplatňování nových skutečností a důkazů v soudním řízení a setrvává na svém návrhu, aby Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti a napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Celní úřad vydal dne 18. 10. 2006 pod č. j. 7572/06-0663-024 zajišťovací příkaz podle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, jímž stěžovatelce uložil povinnost zajistit nejpozději do tří dnů od doručení zajišťovacího příkazu ve prospěch celního úřadu spotřební daň složením jistoty ve výši 66 530 493 Kč.

Stěžovatelka s uvedeným zajišťovacím příkazem nesouhlasila a podala proti němu včasné odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2006, č. j. 16780-03/06-0601-21, změnil tak, že částku jistoty ve výši 66 530 493 Kč snížil na částku 33 846 457 Kč; ve zbývající části ponechal zajišťovací příkaz nezměněný.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka ve stanovené lhůtě jistotu ve výši určené v zajišťovacím příkazu (ve spojení s rozhodnutím o odvolání) nesložila, celní úřad vydal dne 1. 11. 2006 exekuční příkazy, č. j. 7968-02/06-0663/021 a č. j. 7968/06-0663-021 (opravené rozhodnutími č. j. 7968-04/06-0663-021 a č. j. 7968-03/06-0663-021), kterými bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky dle shora označeného zajišťovacího příkazu.

Stěžovatelka podala proti exekučním příkazům včasná odvolání, v nichž v zásadě zopakovala tytéž odvolací důvody, které uplatnila již v odvolání proti zajišťovacímu příkazu. O podaných odvoláních žalovaný rozhodl tak, že vydané exekuční příkazy, jimiž celní úřad bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky, změnil ve výši přikázané částky tak, že tuto snížil z částky 66 530 493 Kč na částku 34 846 457 Kč a v ostatním ponechal exekuční příkazy beze změny. Odvolací námitky stěžovatelly směřující proti vydání zajišťovacího příkazu jako exekučního titulu žalovaný označil za námitky, které nemají přímý vztah k vlastnímu vymáhání daňových nedoplatků a které nemají v projednávané věci žádnou právní relevanci. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že námitky vztahující se k samotnému

exekučnímu titulu (zajišťovacímu příkazu) je možno uplatňovat pouze v řízení nalézacím, tj. v řízení předcházejícím řízení exekučnímu.

Stěžovatelka napadla obě rozhodnutí žalovaného žalobami u krajského soudu, v nichž shodně namítala, že ačkoli v odvoláních proti exekučním příkazům uvedla důvody, pro které považuje zahájené exekuční řízení za nezákonné, žalovaný se v odůvodnění napadených rozhodnutí s těmito důvody nijak nevypořádal. Uvedla, že pokud žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí argumentuje, že stěžovatelka měla možnost uvedené námitky uplatnit v rámci řízení nalézacího, pak jí není zřejmé, jaké nalézací řízení má žalovaný na mysli. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že své námitky mohla uplatnit pouze v odvolání proti zajišťovacímu příkazu a obdobné námitky pak uplatnila také v odvolání proti exekučním příkazům, neboť žádné nalézací řízení s ní nebylo ze strany žalovaného ani jiných orgánů celní správy vedeno.

Krajský soud nejprve posuzoval zákonnost vydaných rozhodnutí žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. 30 Ca 120/2006 - 61. Rozsudkem ze dne 29. 4. 2008, č. j. 30 Ca 120/2006 - 61, zamítl žaloby stěžovatelky s odůvodněním, že námitkami, které nemají přímý vztah k vlastnímu vymáhání daňových nedoplatků, tj. námitkami týkajícími se zejména vydaného zajišťovacího příkazu, není možné se v exekučním řízení zabývat. Krajský soud konstatoval, že námitky shodující se s odvolacími důvody uplatněnými proti zajišťovacímu příkazu, výší zajištění, jakož i s námitkami týkajícími se daňového skladu, zkoušek výrobků Merlin a Gulliver-extra a jejich zatřídění z hlediska spotřební daně, nesouvisejí s předpoklady vydání exekučních příkazů a pro posouzení věci nemají žádnou právní relevanci. Dále uvedl, že žalovaný se v odůvodnění napadených rozhodnutí řádně zabýval námitkami směřujícími proti exekučním příkazům, náležitě odůvodnil, proč u stěžovatelky byla zahájena daňová exekuce vydáním exekučních příkazů a rovněž vážil použití konkrétního způsobu provedení exekuce s ohledem na splnění cíle daňové exekuce při co nejmenším zatížení daňového subjektu. Krajský soud uzavřel, že základní podmínka pro vydání exekučních příkazů dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byla naplněna, neboť stěžovatelka povinnost uloženou jí zajišťovacím příkazem zajistit spotřební daň ve výši 34 846 457 Kč dobrovolně nesplnila. Žalovaný proto přikročil k vymáhání uložené povinnosti na základě exekučních příkazů vydaných podle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků, přičemž daňová exekuce byla provedena přikázáním pohledávky na peněžní prostředky stěžovatelky, tj. byl zvolen zákonem připuštěný a v zásadě nejběžnější způsob jejího provedení.

Ke kasační stížnosti stěžovatelky bylo uvedené rozhodnutí zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 Afs 65/2008 - 97. Zdejší soud se ztotožnil se závěry krajského soudu, že námitky stěžovatelky zpochybňující věcnou správnost zajišťovacího příkazu není možno přezkoumávat v exekučním řízení, neboť nesouvisejí s předpoklady vydání exekučních příkazů ani

se samotným vedením daňové exekuce. Nejvyšší správní soud vyslovil, že námitky směřující proti zajišťovacímu příkazu jako exekučnímu titulu je krajský soud povinen přezkoumat v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, který není dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008 - 90) rozhodnutím předběžné povahy vyloučeným ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud však napadený rozsudek zrušil s ohledem na pochybení krajského soudu, který ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli k tomu nebyly splněny zákonné podmínky, a dále z toho důvodu, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s tím, proč neprovedl stěžovatelkou navrhované důkazy.

Stěžovatelka pak v průběhu dalšího řízení před krajským soudem (konkrétně v podání ze dne 1. 3. 2011, při ústním jednání dne 8. 3. 2011 a dále v podání ze dne 14. 3. 2011) poukazovala na závěry obsažené v rozsudku téhož soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 30 Ca 114/2006 - 114, následně potvrzené také rozhodnutím Nejvyššího správního soudu vydaným v řízení o kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 9 Afs 57/2010, a to že exekuční příkazy byly vydány na základě zajišťovacího příkazu, u něhož celní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání. Stěžovatelka v této souvislosti upozornila, že z právních závěrů soudů obou stupňů logicky vyplývá povinnost žalovaného v odvolacím řízení takto vydaný zajišťovací příkaz zrušit, čehož nutným důsledkem je neoprávněné zadržování peněžních prostředků stěžovatelky ze strany celních orgánů a rovněž jejich odnětí v rozporu se zákonem.

Krajský soud v novém rozhodnutí (nyní napadeném kasační stížností) dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K námitkám stěžovatelky zpochybňujícím existenci zajišťovacího příkazu uvedl, že při přezkoumávání napadených rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 24. 11. 2006. Na jeho rozhodovací činnost tak nemohla mít vliv rozhodnutí vydaná žalovaným později. Krajský soud poukázal na skutečnost, že ke zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byl změněn zajišťovací příkaz tak, že povinnost stěžovatelky zajistit spotřební daň ve výši 66 530 493 Kč byla snížena na částku 34 846 457 Kč, došlo až rozhodnutím krajského soudu ze dne 31. 5. 2010. V době vydání exekučních příkazů zde tedy existoval platný exekuční titul a exekuce byla nařízena v souladu se zákonem. Ve vztahu k dalším žalobním námitkám krajský soud setrval na svém dosavadním hodnocení vyjádřeném v předchozím rozsudku a závěrem uvedl, že stěžovatelka po vydání zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu netrvala na provedení důkazů navrhovaných v žalobě ani v replice k vyjádření žalovaného.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a dále vada řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti neztotožňuje se závěry krajského soudu, že nebyl oprávněn se s ohledem na znění ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. v řízení zabývat těmi skutečnostmi, které nastaly až po ukončení správního řízení, byť se vztahovaly a zpochybňovaly samotnou existenci exekučního titulu. Stěžovatelka uvádí, že v projednávané věci je nesporné, že žalovaný rozhodoval o odvoláních stěžovatelky proti exekučním příkazům na základě v té době platného exekučního titulu. V průběhu řízení však došlo k tomu, že krajský soud zrušil (v jiném řízení) rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu s odůvodněním, že celní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání. Z argumentace obsažené v soudních rozhodnutích krajského soudu a následně i Nejvyššího správního soudu přitom nepochybně vyplynulo, že z týchž důvodů bude nutno zrušit také samotný zajišťovací příkaz jako exekuční titul. Za této procesní situace tak bylo dle názoru stěžovatelky povinností krajského soudu se uvedenou skutečností v projednávané věci zabývat, neboť se dotýkala existence zajišťovacího příkazu, na jehož základě byly exekuční příkazy vydány.

Důvodnost takto uplatněných kasačních námitek Nejvyšší správní soud posoudil následovně:

Ohledně rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení zdejší soud předně poukazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikovaném pod č. 791/2006 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil, že v exekučním řízení *„může být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení" z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce."* Shodně se k této otázce Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozhodnutí ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, dostupném na www.nssoud.cz: *„Je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod. […]"*.

Z výše uvedeného je zřejmé, že je-li žalobou napadeno rozhodnutí vydané v exekučním řízení, pak již soud nemůže zkoumat věcnou správnost pravomocného exekučního titulu (zde zajišťovacího příkazu), tj. rozhodnutí, které je podkladem

pro vydání exekučního příkazu, nýbrž pouze jeho samotnou existenci. Spornou otázkou pak zůstává, zda je krajský soud v takovém případě povinen přihlédnout i k těm skutečnostem, které se sice týkají existence exekučního titulu, avšak které nastaly až po ukončení správního řízení.

V projednávané věci je z obsahu předloženého správního spisu zřejmé, že celní úřad vydal dne 1. 11. 2006 exekuční příkazy, kterými bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky dle zajišťovacího příkazu, vydaného dne 18. 10. 2006, neboť stěžovatelka ve stanovené lhůtě nesložila požadovanou jistotu.

Je tedy možno konstatovat, že celní úřad nepochybil, pokud v předmětné věci vydal exekuční příkazy a rozhodl o nařízení exekuce, neboť v době, kdy tak učinil, zde existoval pravomocný a vykonatelný exekuční titul, který byl nadán tzv. presumpcí správnosti. Tímto titulem byl zajišťovací příkaz, ve spojení s rozhodnutím o odvolání, jímž byl zajišťovací příkaz změněn co do výše vymáhané částky.

Krajský soud však v nyní posuzovaném případě rozhodoval o žalobě proti rozhodnutím žalovaného o odvoláních proti exekučním příkazům v době, kdy rozhodnutí žalovaného o změně zajišťovacího příkazu bylo zrušeno rozsudkem téhož soudu ze dne ze dne 31. 5. 2010, č. j. 30 Ca 114/2006 - 114. Závěry obsažené v tomto rozhodnutí, dle nichž byly exekuční příkazy vydány na základě zajišťovacího příkazu, u něhož celní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání, následně potvrdil také Nejvyšší správní soud, který zamítl kasační stížnost žalovaného ve věci vedené pod sp. zn. 9 Afs 57/2010. Z takto vyslovených závěrů pak logicky vyplývala pro žalovaného povinnost v dalším řízení zajišťovací příkaz zrušit, neboť z argumentace obsažené ve zmiňovaných soudních rozhodnutích bylo zřejmé, že vydaný zajišťovací příkaz nemůže obstát. Krajskému soudu přitom byla tato skutečnost z jeho vlastní rozhodovací činnosti známa a i stěžovatelka na ni v průběhu soudního řízení opakovaně upozorňovala (viz její podání ze dne 1. 3. 2011 a 14. 3. 2011, či při ústním jednání dne 8. 3. 2011).

Přestože podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publikovaném pod č. 1275/2007 Sb. NSS, upozornil, že toto pravidlo není bezvýjimečné a jeho aplikace může být, i přes výslovné znění zákona, v praxi v některých případech omezena. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud vycházel z názoru Ústavního soudu, který se k dané problematice vyslovil tak, že tato možnost není principiálně vyloučena; musí jít ovšem o případy výjimečné, kdy by (s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci) nebylo možné důslednou aplikaci shora zmiňovaného ustanovení soudního řádu správního z ústavně právního hlediska akceptovat (srovnej nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp.

zn. I. ÚS 605/03). Prolomení zásady, dle které soud při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, správní soudy připustily také v dalších rozhodnutích (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 2 Afs 9/2005 - 158, publikovaný pod č. 1624/2008 Sb., rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 3 Ads 126/2007 - 37, dostupný na www.nssoud.cz, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2010, č. j. 30 Ca 97/2008 - 53).

V návaznosti na výše uvedené tak Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud stěžovatelka v průběhu žalobního řízení zpochybnila existenci exekučního titulu poukazem na závěry obsažené v rozsudcích krajského soudu a Nejvyššího správního soudu označených shora, nadto v situaci, kdy zde existuje zcela zřejmá závislost (odvozenost) vydaných exekučních příkazů na exekučním titulu, pak krajský soud pochybil, pokud se v odůvodnění vydaného rozhodnutí omezil toliko na konstatování, že při přezkumu správních rozhodnutí je vázán skutkovým stavem, který zde byl v době rozhodování správních orgánů, a z tohoto důvodu nemůže přihlížet k jakýmkoli rozhodnutím vydaným po ukončení správního řízení.

Exekuční řízení slouží k nucenému výkonu rozhodnutí, jež nebyla povinným subjektem splněna dobrovolně. Zcela nezbytným předpokladem pro nařízení exekuce v každé její fázi je existence exekučního titulu. Pokud tedy krajskému soudu bylo známo, že v důsledku jeho vlastní rozhodovací činnosti (následně potvrzené Nejvyšším správním soudem) je existence exekučního titulu zpochybněna, resp. že dojde ke zrušení zajišťovacího příkazu žalovaným, a tedy zanikne právní existence rozhodnutí, na jehož podkladě byla exekuce nařízena, bylo jeho povinností se s touto skutečností vypořádat. Krajský soud byl tedy povinen vyčkat vydání tohoto rozhodnutí a následně k této skutečnosti při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení přihlédnout, případně si o existenci a platnosti exekučního titulu vzhledem ke vzneseným pochybnostem učinit úsudek sám a řádně jej odůvodnit.

Pokud krajský soud shora naznačeným způsobem nepostupoval, dopustil se pochybení majícího vliv na zákonnost jím vydaného rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; zároveň Nejvyšší správní soud shledal nezákonnost vydaného soudního rozhodnutí také v nesprávném právním posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to co do posouzení otázky rozsahu přezkumu v exekučním řízení a zkoumání existence exekučního titulu.

Závěrem Nejvyšší správní soud poukazuje také na pochybení krajského soudu týkající se výroku vydaného soudního rozhodnutí. Ten měl být s ohledem na skutečnost, že krajský soud rozhodoval o dvou žalobách stěžovatelky, formulován v množném čísle, tj. že se žaloby zamítají.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu